

Станція Сарни з минулого у майбутнє

Нинішній рік для станції Сарни ювілейний, бо 2 серпня виповнилось 125 літ з часу відкриття руху поїзда, який уперше пройшов з Лунінця на Рівне через великий полустанок. Біля нього розрослося робітниче селище, а згодом і місто. Після спорудження лінії Київ-Ковель видко розвивався залізничний вузол. Спочатку тут було чотири колії, сьогодні ж на станції їх шість десятків, діє три технічні парки. На місці одноповерхового дерев'яного будиночка, де тулились службові приміщення і зал очікування, виріс простою вокзал, поряд — локомотивне депо, майстерні для ремонту рухомого складу, навантажувальні пристрої. Для робітників спеціалістів спорудили 35 житлових будівель з десятками квартир. Зростала кількість кваліфікованих фахівців залізничного господарства. Тепер на станції Сарни працює 215 чоловік. Це досвідчені, відповідальні люди, які цілодобово в будь-яку погоду забезпечують безперебійну роботу кожного важливого підрозділу потужного транспортного вузла, зокрема оперативне перевезення вантажів і пасажирів.

Як розповів начальник станції Олександр Жовтяк, після минулорічної кризи, що спричинила значне зниження виробничої діяльності, йде поступове стабільне її підвищення. Так, у порівнянні з торішніми показниками кількість відправлень вагонів зросла на 34%, навантаження їх — на 47%, розвантаження — на 14%, а вагонообіг становить 134%. Практично досягнули параметрів докризового рівня, а за деякими позиціями й перевершили.

Гордістю колективу є професійна естафета поколінь багатьох його членів. На станції сумлінно трудяться молодші представники залізничних династій. Це Єлизавета Болкуневич, Микола Соболев, Ольга Потопейко, Валентин Семенов, Анатолій Пивоваров, Світлана Музичук, Ірина Савчук, Олександр Яковець та інші. Щороку приходять поповнення з галузевих вищих і середніх навчальних закладів, з початку 2010-го прийняли на роботу півдесятка молодих спеціалістів. Водночас збільшується й число ветеранів, яких нині на заслуженому відпочинку 202 чоловіки. Олександр Жовтяк каже:

- Глибоко шануємо пенсіонерів, завдячуємо їм чималим досвідом, яким ті колись щедро ділились з молодим поколінням. Тож добрим словом згадуємо Володимира Гуменного, Павла Фараона, Віктора Кописова, Олексія Клименка, Василя Гурінчука, Степана Лінійчука, Лідію Луніну, Людмилу Сітякову, Василя Гурінчука, Олександра Володіна, Галину Супрунюк і багатьох інших. Серед них є учасники бойових дій, Великої Вітчизняної війни, удостоєні звань «Почесний залізничник», «Заслужений працівник транспорту України», знака «Залізнична слава 1-го ступеня», ордену Княгині Ольги тощо. Хотів би побажати сивочолим ветеранам міцного здоров'я, довголіття, терпіння та незгасаючої надії на краще майбутнє, заради якого вони воювали, самовіддано працювали, пройшли важкі випробування долі. Приймаючи від них трудову естафету, наше покоління робить усе можливе, аби гідно продовжити славні традиції станції.

Олександр Жовтяк сам із заслуженої залізничної династії. Відразу ж після визволення Сарн від фашистів у 1944-ому сюди приїхали з Сибіру його дід і бабуся відроджувати зруйнований залізничний вузол. Батьки Віра та Віктор теж трудилися тут відповідно фінансовим ревизором і головним інженером. Олександр Вікторович після закінчення Дніпропетровського інституту інженерів залізничного транспорту півтора десятиліття тому повернувся в рідне місто, став працювати на станції черговим по парку, пройшов усі службові щаблі в Сарнах, Дубровиці, Клесові, аж поки в лютому 2010-го призначили очолювати колектив. Він розповів про плани будівництва сучасного адміністративно-побутового корпусу, на що вже підготовлена документація, виділені необхідні кошти. Затим передбачений капітальний ремонт вокзалу, посадкових платформ, аби до чемпіонату континенту з футболу «Євро-2012» станція не відрізнялась від зарубіжних у Польщі чи Німеччині. Адже з Варшави до Києва через Сарни найближча відстань порівня-

но з іншими магістралями. Проект ремонту та реконструкції станційних споруд уже готовий.

Олександр Вікторович показав, як працює управлінське серце станції — пост електричної централізації, де здійснюють управління рухом пасажирських і вантажних поїздів. За пультами з численними лініями та точками, що світяться, уважно стежать і подають відповідні вказівки чергові - молодий спеціаліст Вікторія Ковпак і досвідчений фахівець Григорій Зелінський, професійну стежку якого торує син Микола, майстер мостопоїзда в Києві. А старшим тут диспетчер Микола Денесюк, залізничник з тридцятирічним стажем. Начальник упевнений у висококваліфікованому управлінні складним процесом зміни Денесюка та вважає цей підрозділ зразковим.

- Хочу від усієї душі, - каже Олександр Жовтяк, - поздоровити колектив і дорогих ветеранів станції Сарни з професійним святом. Зичу успіхів у роботі, житті, родинного благополуччя, щедрого достатку на многії літа.

А. Кардаш